

ทัศนคติของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนการสอนร่วม ระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น ในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น*

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยในรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น” ระดับขั้นต้น กรณีการจัดการเรียนการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและผู้สอนชาวญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยที่เคยมีประสบการณ์การเรียนรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” แบบสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น จำนวน 74 คน ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า 1. โดยรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนร่วมของของอาจารย์ชาวไทยและชาวญี่ปุ่นในระดับ “มาก” 2. ในรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” ผู้เรียนส่วนใหญ่คาดหวังให้จัดการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่นในสัดส่วน 100: • 75:25 50:50 และ 3. ผู้เรียนมีความคาดหวังสูงต่อการเป็นผู้สอนในรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น” โดยคาดหวังจากผู้สอนชาวญี่ปุ่นสูงในเรื่องการเป็นตัวอย่างเป็นการออกเสียง และคาดหวังจากผู้สอนชาวไทยมากในเรื่องการสร้าง ความเข้าใจในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียน นอกจากนี้ ยังมีความคาดหวังสูงต่อทั้งผู้สอนชาวไทยและผู้สอนชาวญี่ปุ่นในการเป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาญี่ปุ่น ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างของกลุ่มสังกัดของผู้เรียน อันได้แก่ 1) กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย 2) กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย และ 3) กลุ่มนักศึกษาวิชาโท มีผลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของตนเองในอนาคต และความคาดหวังในเรื่องสัดส่วนผู้สอนในรายวิชาการฟัง-พูดตัวถัดไป

คำ

สำคัญ

ทัศนคติ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย การสอนร่วม การฟัง-พูด

* บทความนี้ได้ปรับปรุงจากผลงานที่นำเสนอในงานประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 13 สมาคมญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทย วันที่ 14-15 พฤศจิกายน 2562

Thai Students' Attitudes toward Co-teaching between Thai Teachers and Japanese Teachers: the Case of a Conversation Class for Beginners*

Abstract

The objective of this research was to study the attitudes of Thai learners in a beginner's Japanese conversation class. The population of the study was enrolled in the course "Listening-Speaking in Japanese 1", which implemented co-teaching between Thai teachers and Japanese teachers. Data were collected using questionnaire with 74 students. The results revealed that the learners had positive attitudes toward the concept of co-teaching. As ideal ratio of Thai teachers to Japanese teachers delivering instruction for the course Listening-Speaking I, the ratio 50:50 was most selected. The findings demonstrated the learners' beliefs and preferences toward Thai teachers and Japanese teachers. The learners expected the Japanese teachers to be a good pronunciation role model while they expected the Thai teachers to provide a better understanding of language usage. Both the Thai teachers and Japanese teachers had an essential role in encouraging the learners to be motivated to learn the language and to practice it. The results also showed differences in learners' attitudes toward self-expectations of communication skills between student groups, 1) the experienced major students, 2) the inexperienced major students, and 3) the non-major students.

Key words

attitudes, Thai learners of Japanese, co-teaching, conversation

* This paper is the revised version of the paper presented at the 13th JSAT Annual Conference on 14-15 November 2019.

1. บทนำ

ผลสำรวจของเจแปนฟาวน์เดชันรอบปี 2015 แสดงข้อมูลสัดส่วนอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นในนานาประเทศทั่วโลก พบว่าโดยภาพรวมมีจำนวนผู้สอนที่เป็นชาวญี่ปุ่นในทุกระดับชั้นคิดเป็นร้อยละ 22.3 จากจำนวนผู้สอนทั้งหมด และในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีจำนวนผู้สอนชาวญี่ปุ่นคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 17.2 เท่านั้น ตัวเลขเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าจำนวนผู้สอนภาษาญี่ปุ่นชาวญี่ปุ่นในต่างประเทศนั้นมีจำนวนน้อยเพียงใด

แนวทางการจัดการเรียนการสอนปรากฏออกมาในลักษณะการจัดแบ่งรายวิชาที่ให้ภาระงานอาจารย์ผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่นลงตัวตามสภาพการณ์ของสถานศึกษานั้น ๆ ยุพกา (2562) กล่าวถึงกรกำหนดผู้สอนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยว่า มีแนวโน้มที่คล้ายคลึงกันหลายแห่ง ผู้สอนชาวญี่ปุ่นรับผิดชอบรายวิชาเกี่ยวกับการฝึกฝนทักษะการสนทนา การพูด การเขียน ส่วนผู้สอนชาวไทยรับผิดชอบรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ เช่น ไวยากรณ์ โครงสร้างภาษาญี่ปุ่น การอ่าน การแปล ประเด็นนี้อาจพิจารณาได้ว่า ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากจำนวนผู้สอนชาวญี่ปุ่นที่มีอยู่อย่างจำกัด ส่วนหนึ่งมาจากความเชื่อของอาจารย์ผู้สอนชาวไทยว่า ผู้สอนชาวญี่ปุ่นหรือผู้สอนชาวไทยเหมาะกับการสอนเนื้อหาวิชาลักษณะใดมากกว่ากัน และอีกส่วนหนึ่งคือ การแยกรายวิชารับผิดชอบออกจากกัน อาจเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินการสอนของทั้งผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น

รายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่นที่เปิดสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยสังกัด แม้จะใช้ชื่อรายวิชาว่า “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น” แต่เนื้อหาการเรียนการสอนมีทั้งส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง การพูด และการสนทนา เป็นรายวิชาที่เปิดให้ศึกษาแก่นักศึกษาวิชาเอกและนักศึกษาวิชาโท โดยตั้งแต่ปีการศึกษา 2558 เป็นต้นมา รายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1 ซึ่งเป็นระดับชั้นต้น ใช้รูปแบบอาจารย์ผู้สอนชาวไทยสอนร่วมกับอาจารย์ผู้สอน

ชาวญี่ปุ่นอย่างละครึ่งรายวิชา แตกต่างจากเดิมที่เป็นมา รวมถึงรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 2 3 และ 4 ที่เป็นรายวิชาตัวถัดไป ซึ่งใช้เฉพาะผู้สอนชาวญี่ปุ่นเท่านั้น สาเหตุส่วนหนึ่งที่ปรับรูปแบบมาเป็นการสอนร่วมนั้นมาจากความพยายามต้องการเน้นการพัฒนาทักษะการฟังและเสริมสร้างความเข้าใจในการใช้สำนวน ข้อแตกต่างทางวัฒนธรรมวิธีคิดที่มีผลต่อการเลือกใช้สำนวนให้แก่ผู้เรียนชั้นต้น ผู้วิจัยทั้งสองได้มีโอกาสเป็นผู้สอนรายวิชา ร่วมกันตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 จนถึงปีการศึกษา 2561 เป็นระยะเวลา 3 ปี ในปีแรก การเรียนการสอนเป็นไปในลักษณะแบ่งส่วนรับผิดชอบจากกัน ส่วนที่เป็นการฟังผู้สอนชาวไทยรับผิดชอบ และส่วนที่เป็นการพูดและการสนทนา ผู้สอนชาวญี่ปุ่นรับผิดชอบ แต่พบปัญหาหาคำตอบ ความยากของเนื้อหาวิชาที่ไม่สม่ำเสมอ เนื้อหาส่วนการฟังกับการพูดการสนทนาขาดความเชื่อมโยงกัน ผู้วิจัยทั้งสองในฐานะผู้สอนจึงได้ช่วยกันปรับแนวทางการเรียนการสอนเรื่อยมา โดยการปรับปรุงส่วนหนึ่งมาจากผลการสอบถามความคิดเห็นผู้เรียนทางวาจาและแบบสอบถาม เกี่ยวกับหัวข้อ เนื้อหาที่เรียน กิจกรรมว่าแต่ละเรื่องที่เรียนนั้นดีและไม่ดีอย่างไร หวังที่จะให้เนื้อหาและวิธีการจัดการเรียนการสอนเหมาะกับทั้งผู้เรียนและผู้สอนยิ่งขึ้น

เพื่อให้ทราบมุมมองของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนการสอนในลักษณะการสอนร่วมที่ได้พัฒนาและดำเนินการในปีการศึกษา 2561 รวมถึงเพื่อให้ทราบลักษณะความต้องการและความคาดหวังของผู้เรียนในแง่มุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทักษะการฟัง การพูด และการสนทนา ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น ในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่นชั้นต้น และเปรียบเทียบผลที่ทัศนคติของผู้เรียนระหว่างกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย และกลุ่มนักศึกษาวิชาโท เพื่อศึกษาว่ากลุ่มสังกัดมีผลต่อ

ทัศนคติของผู้เรียนหรือไม่ อย่างไร ซึ่งผลการวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการสนทนา หรือฟัง-พูด ภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นที่สอดคล้องกับลักษณะผู้เรียนชาวไทยในระดับอุดมศึกษาต่อไป

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนร่วมและการทำงานร่วมกันระหว่างผู้สอนชาวต่างชาติกับผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษามีมานาน กรณีการสอนร่วมหรือการทำงานร่วมระหว่างอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นก็มีเช่นกัน ในที่นี้ ขอยกตัวอย่างงานวิจัยของ 池谷他 (2012) และ 中山他 (2015) งานวิจัยของ 池谷他 (2012) วิเคราะห์ความเห็นของผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่นที่มีประสบการณ์การสอนร่วม ว่าทั้งสองฝ่ายมองภาพลักษณะของการทำงานร่วมกันที่ดีเป็นอย่างไร โดยให้กลุ่มตัวอย่างพิมพ์สิ่งที่คิด เช่นการเป็นคนรักษาเวลา เป็นคนที่รู้จักยอมรับผิดและแก้ไข เป็นคนที่เมื่อเกิดปัญหาแล้วรีบปรึกษา เป็นต้น ลงในคอมพิวเตอร์แล้ววิเคราะห์ด้วยวิธี PAC ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าผู้สอนชาวไทยมองการสอนร่วมหรือการทำงานร่วมเป็นการทำโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนักศึกษา มุ่งเน้นที่ผลลัพธ์ การงานสำเร็จเป็นสำคัญ ส่วนผู้สอนชาวญี่ปุ่นมีความคิดว่าการทำงานร่วมกันเป็นโอกาสอันดีที่จะได้รู้จักอีกฝ่ายได้เข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรม

งานวิจัยของ 中山他 (2015) แสดงข้อมูลการสอนร่วมและกิจกรรมการทำงานร่วมของผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น โดยสำรวจความเห็นอาจารย์ผู้สอนชาวญี่ปุ่นระดับชั้นมัธยมศึกษา ว่ามีการทำงานร่วมกันกับผู้สอนชาวไทยหรือไม่ กรณีมีประสบการณ์ทำงานร่วมกัน นับเป็นการทำงานร่วมกันในบริบทใดบ้าง อาทิ เป็นการสอนร่วม หรือการทำกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมร่วมกัน งานวิจัยของ 池谷他 (2012) ให้ข้อมูลภาพลักษณ์ของผู้ร่วมงานต่างวัฒนธรรมที่ดี ส่วน 中山他 (2015) ให้

ข้อมูลรายละเอียดบริบทการทำงานร่วม อย่างไรก็ตามงานวิจัยทั้งสองชิ้นยังเป็นการศึกษาความคาดหวังของผู้สอนต่างวัฒนธรรมที่มีต่ออีกฝ่าย ในแง่การปฏิสัมพันธ์ของบุคลากรในองค์กรเดียวกัน แต่ยังไม่ได้ศึกษาถึงความร่วมมือในหน้าที่ระหว่างผู้สอนรายวิชาเดียวกันว่าความร่วมมือกันนั้นส่งผลต่อการเรียนการสอนอย่างไร

งานที่ศึกษาทัศนคติและความคาดหวังของผู้เรียนที่มีต่อผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษากับผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ขอยกงานวิจัยของ 櫻井 (2012) ซึ่งเปรียบเทียบภาพลักษณ์ของผู้สอนที่ดีในมุมมองของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวอียิปต์ งานวิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อสอบถามความเห็นด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน ความเข้าถึงง่ายของผู้สอน ความสามารถเฉพาะทาง การเป็นต้นแบบให้แก่ผู้เรียน ทักษะด้านการสอน ผลวิจัยพบว่าผู้เรียนมีความคาดหวังทั้งต่อผู้สอนชาวญี่ปุ่นและชาวอียิปต์ในหลายด้านร่วมกัน แต่ในเรื่องการเป็นต้นแบบนั้น มีความคาดหวังต่อผู้สอนชาวญี่ปุ่นเท่านั้นที่สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นมาตรฐานได้ เป็นต้น นอกจากนี้ มีงานของ Tsou and Chen (2017) ที่กล่าวถึงการรับรู้ของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไต้หวันประเทศไต้หวันที่มีต่อผู้สอนภาษาอังกฤษชาวไต้หวันกับผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา ผลปรากฏว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญกับประสบการณ์และคุณสมบัติของผู้สอนมากกว่าการที่ผู้สอนภาษาเป็นเจ้าของภาษานั้นหรือไม่ ผู้สอนเจ้าของภาษามีจุดเด่นในด้านทักษะภาษาอังกฤษ แต่ผู้สอนชาวไต้หวันก็มีข้อดีในแง่การสื่อสารภาษาแม้กับผู้เรียนได้ และมีความรู้ความเข้าใจเรื่องปัญหาของผู้เรียนมากกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของผู้เรียนในแง่ต่าง ๆ มีปรากฏอยู่ไม่น้อย แต่เท่าที่ตรวจสอบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีต่อการสอนของผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น พบเพียงงานของ Saranya · 吉田 (2012) ซึ่งศึกษาความคาดหวังของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นขั้นต้นที่ไม่ได้ศึกษาเป็นวิชาเอกว่าต้องการรับคำชี้แนะหรือศึกษาหัวข้อต่าง ๆ อาทิ

ไวยากรณ์ การออกเสียง การเขียนตัวอักษร การตรวจ การบ้าน การแนะนำวัฒนธรรม จากผู้สอนชาวไทย ผู้สอนชาวญี่ปุ่น หรือได้ทั้งจากผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น และประสงค์ให้ดำเนินการเรียนการสอนหัวข้อนั้น ๆ เป็นภาษาไทย ภาษาญี่ปุ่น หรือภาษาใดก็ได้ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า กรณีหัวข้อที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ ผู้เรียนจำนวนมากคาดหวังที่จะเรียนจากผู้สอนชาวไทย ดำเนินการเรียนการสอนเป็นภาษาไทยมากที่สุด ผู้เลือกเรียนกับผู้สอนชาวไทยหรือชาวญี่ปุ่นก็ได้และการเรียนการสอนเป็นภาษาใดก็ได้ มีอัตราสูงรองลงมา ส่วนผู้เลือกเรียนกับผู้สอนชาวญี่ปุ่น เป็นภาษาญี่ปุ่น มีจำนวนน้อยมาก และยังพบว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญกับภาษาที่ใช้ในการดำเนินการเรียนการสอนมากกว่าสัญชาติของผู้สอน Saranya · 吉田 (2012 :136) ยังได้ชี้แนะว่า ความคาดหวังของผู้เรียนอาจแตกต่างกันไปตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น ระดับการเรียน จุดมุ่งหมาย ความเชื่อของผู้เรียน ประสบการณ์ ลักษณะของรายวิชา การศึกษาในครั้งนี้อาจช่วยเติมเต็มข้อมูลมุมมองของผู้เรียนให้อาจารย์ผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้ได้มากยิ่งขึ้น

3. วิธีการวิจัย

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาที่ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” ซึ่งเป็นวิชาเลือกในสาขาของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยสังกัด ในปีการศึกษา 2561 รายวิชาดังกล่าวใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนร่วมระหว่างอาจารย์ผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น ผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 74¹ คน แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) นักศึกษาวิชาเอก กลุ่มมีพื้นฐานความรู้ภาษา

ญี่ปุ่นก่อนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2561 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลายสายศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น (จากนี้จะเรียกกลุ่มตัวอย่างนี้ว่า “กลุ่มมีพื้น”) จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 ของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 2) นักศึกษาวิชาเอกกลุ่มไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นนักศึกษาที่เพิ่งเริ่มศึกษาภาษาญี่ปุ่นหลังเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย (จากนี้จะเรียกกลุ่มตัวอย่างนี้ว่า “กลุ่มไม่มีพื้น”) ขณะศึกษารายวิชาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2² จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.4 และ 3) กลุ่มนักศึกษาวิชาโท จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 23 นักศึกษาวิชาเอกศึกษารายวิชาดังกล่าวในภาคการศึกษาที่ 1 ส่วนนักศึกษาวิชาโทศึกษารายวิชาในภาคปลาย ปีการศึกษา 2561 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลในเดือนสิงหาคม 2562³

3.2 เนื้อหารายวิชาและลักษณะการสอนร่วมในรายวิชา

เนื้อหารายวิชาจัดอยู่ในระดับขั้นต้น เมื่อพิจารณาตามมาตรฐานการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของเจแปนฟาวน์เดชัน (JF Standard) ซึ่งสร้างขึ้นโดยอิงแนวคิดจาก CEFR (Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment)⁴ สามารถเทียบได้กับระดับผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน A1-A2 โดยคร่าว

หัวข้อและกิจกรรมการเรียนแบ่งได้เป็นกลุ่มกิจกรรมภาษาที่เกี่ยวข้องกับ 1) การรับสาร 2) การส่งสาร และ 3) การโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ กิจกรรมการรับสารเน้นพัฒนาทักษะการฟัง มีแบบฝึกหัดการฟังให้ทำทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน กิจกรรมการส่งสารเน้นพัฒนาทักษะการพูด ใช้รูปแบบการให้นำเสนอหน้าชั้น

¹ งานวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาประเด็นปัจจัยความแตกต่างทางเพศ กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นเพศหญิง ร้อยละ 83.8 เพศชาย ร้อยละ 16.2

² นักศึกษาวิชาเอก กลุ่มมีพื้น ชั้นปีที่ 1 ศึกษาวิชาวิทยาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1 พร้อมกับกลุ่มไม่มีพื้น ชั้นปีที่ 2 โดยแยกกลุ่มเรียน

³ นักศึกษาวิชาเอกทุกคนมีประสบการณ์ได้ศึกษารายวิชาวิทยาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1 แบบผู้สอนชาวไทยสอนร่วมกับชาวญี่ปุ่น และศึกษารายวิชาวิทยาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 2 แบบที่มีเฉพาะผู้สอนชาวญี่ปุ่น ส่วนนักศึกษาวิชาโทยังไม่มีประสบการณ์ศึกษารายวิชาวิทยาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 2 เนื่องจากต้องรอศึกษาในปีการศึกษาถัดไป

⁴ CEFR คือกรอบมาตรฐานการเรียนการสอนภาษาที่ใช้กันในยุโรป เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ใช้ประเมินระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน แบ่งเป็น 6 ระดับ ได้แก่ A1 A2 B1 B2 C1 และ C2

เรียน อาทิ การพูดแนะนำตนเอง การพูดเกี่ยวกับญี่ปุ่น ที่ชื่นชอบ การบอกเล่าประสบการณ์ความทรงจำ ในส่วน กิจกรรมการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ใช้รูปแบบการสนทนา การแสดงบทบาทสมมติเป็นหลัก อาทิ หัวข้อการแนะนำตนเอง การกล่าวชักชวน การขออนุญาต การสัมภาษณ์ ชาวญี่ปุ่น กิจกรรมการเรียนต่าง ๆ ไม่ได้แยกขาดจากกัน ผู้สอนซึ่งก็คือผู้วิจัยพยายามวางโครงการสอนให้กิจกรรมต่าง ๆ สอดคล้องเชื่อมโยงกัน เช่น หัวข้อการแนะนำตนเอง จะมีทั้งส่วนที่ให้ผู้เรียนฝึกฟัง วิเคราะห์บทสนทนาที่ดีและไม่ดี ให้ฝึกแนะนำตัวเองหน้าชั้นเรียน และแสดงบทบาทสมมติ กรณีแนะนำตัวเมื่ออยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องสนทนาโต้ตอบ

สำหรับลักษณะการสอนในรายวิชา แต่ละสัปดาห์ จะใช้เวลาเรียนในชั้นเรียน 3 ชั่วโมง แบ่งเนื้อหาของแต่ละสัปดาห์ออกเป็น 2 ส่วนที่ต่อเนื่องกันส่วนละ 1.5 ชั่วโมง โดยผู้สอนชาวไทยสอน 1.5 ชั่วโมง รับผิดชอบส่วนกิจกรรมภาษาที่เกี่ยวข้องกับ 1) การรับสาร เป็นหลัก กับ 3) การโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ ราวครึ่งหนึ่ง กิจกรรมการเรียนคือการฝึกฟัง รวมถึงการอธิบายสำนวนภาษาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน และการให้ผู้เรียนฝึกสนทนาโดยแสดงบทบาทสมมติ การอธิบายสำนวนภาษาใช้ภาษาไทยเป็นหลัก มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนขั้นต้นเกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง นอกจากนี้ คาดว่าการใช้ภาษาไทยสามารถช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้ระดับหนึ่ง (戸田, 2016) ส่วนผู้สอนชาวญี่ปุ่นสอน 1.5 ชั่วโมง รับผิดชอบส่วนที่เกี่ยวข้องกับ 2) การส่งสาร เป็นหลัก และ 3) การโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ อีกครึ่งหนึ่ง ผู้สอนชาวญี่ปุ่นดูแลเรื่องการพูดหน้าชั้นเรียนทั้งที่เป็นกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม และการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสนทนากับชาวญี่ปุ่น การสัมภาษณ์ชาวญี่ปุ่น รวมถึงกิจกรรมการฝึกสนทนาที่เป็นกิจกรรมเสริมนอกชั้นเรียน เนื่องจากเวลาสอนของ

ผู้สอนไม่ซ้ำกับรายวิชาอื่นที่รับผิดชอบ จึงมีบางครั้งที่มีผู้สอนทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นเข้าร่วมชั้นเรียนไปด้วยกัน เพื่อให้กิจกรรมเป็นไปโดยราบรื่น รูปแบบการสอนร่วมในลักษณะดังกล่าวนี้ หากพิจารณาตามรูปแบบที่ Cook & Friend (1995) และ Cook (2004) ได้ให้แนวทางไว้ อาจเทียบเคียงได้ว่า กิจกรรมการสอนร่วมหรือ Co-teaching ที่เป็นหลักใหญ่เป็นแบบ Station Teaching ซึ่งหมายถึงการสอนร่วมที่แบ่งส่วนที่รับผิดชอบจากกัน ผู้เรียนเสมือนเวียนฐานกิจกรรมเพื่อเรียนเนื้อหาจากผู้สอน และบางครั้งปรากฏเป็นรูปแบบ Team Teaching ที่ขณะผู้สอนคนหนึ่งกำลังอธิบาย ผู้สอนอีกคนก็แสดงตัวอย่าง เรื่องนั้นประกอบไปด้วย หรือแสดงตัวอย่างการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน

การประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการรับสาร หรือ ทักษะการฟัง จะประเมินโดยผู้สอนชาวไทยเป็นหลัก ใช้การทดสอบย่อย การสอบกลางภาคและปลายภาค การศึกษา ส่วนการประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการส่งสาร หรือทักษะการพูด จะประเมินโดยผู้สอนชาวญี่ปุ่น ผ่านการนำเสนอหน้าชั้นเรียนแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม และส่วนที่เกี่ยวข้องกับการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ หรือทักษะ การสนทนา ปรากฏในรูปแบบการสนทนาถาม-ตอบ การแสดงบทบาทสมมติ จะประเมินร่วมกันทั้งผู้สอนชาวไทย และชาวญี่ปุ่น ในช่วงการสอบกลางภาคและปลายภาค การศึกษา สำหรับรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” ซึ่งเป็นระดับขั้นต้นนี้ สัดส่วนคะแนนในรายวิชาจากการประเมินผลทักษะการฟังสูงสุด รองลงมาคือทักษะ การสนทนา และทักษะการพูดตามลำดับ

3.3 การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ผล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และวิเคราะห์ ข้อมูลทัศนคติของผู้เรียนและปัจจัยที่เกี่ยวข้องโดยใช้ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย⁵ และสรุปผลออกมาเป็นภาพรวม ข้อมูลที่ใช้การวิเคราะห์

⁵ การประมวลผลข้อมูลบางหัวข้อจะใช้วิธีแปลงข้อมูลที่ได้เป็นตัวเลข 1-5 ตามมาตรวัดลิเคิร์ต (likert scale)

ได้แก่

1) ข้อมูลพื้นฐาน

ก. สังกัดของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในกลุ่มใด ระหว่างกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกกลุ่มมีพื้น กลุ่มไม่มีพื้น หรือกลุ่มนักศึกษาวิชาโท

ข. ความคาดหวังของผู้เรียนที่มีต่อตนเองในอนาคตว่าต้องการให้สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้ถึงในระดับใด

2) ข้อมูลทัศนคติ / ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น

ก. ความคาดหวังต่ออาจารย์ผู้สอนชาวไทยและความคาดหวังต่ออาจารย์ผู้สอนชาวญี่ปุ่นในด้านต่าง ๆ

ข. สัดส่วนอาจารย์ผู้สอนชาวไทยต่อชาวญี่ปุ่นที่เหมาะสมในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น

ค. ความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยกับชาวญี่ปุ่น

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีทัศนคติเกี่ยวกับการจัดการ

เรียนการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น ในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่นชั้นต้นอย่างไร จึงจะใช้ข้อมูลข้อ 2) เป็นข้อมูลหลักในการวิเคราะห์ตามประเด็นของการวิจัยครั้งนี้ ส่วนข้อมูล 1) ชื่อย่อย ก. ใช้เพื่อศึกษาว่ากลุ่มสังกัดของนักศึกษามีผลต่อทัศนคติหรือไม่ ชื่อย่อย ข. จะนำมาใช้เป็นข้อมูลเพื่อประกอบการอภิปรายผล

4. ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

4.1 ผลสำรวจความคาดหวังต่ออาจารย์ผู้สอนชาวไทยและผู้สอนชาวญี่ปุ่น

เพื่อให้ทราบว่ากรณีรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่นนั้น ผู้เรียนมีความคาดหวังต่อผู้สอนชาวไทยและผู้สอนชาวญี่ปุ่นอย่างไร จึงได้สำรวจความคิดเห็นโดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบว่า คาดหวังในเรื่องต่าง ๆ ในระดับใด แบ่งเป็นระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด หลังจากนั้นจึงแปลงเป็นตัวเลข เพื่อให้ทราบผลโดยเฉลี่ย

ตาราง 1 ความคาดหวังของผู้เรียนต่อผู้สอนรายวิชาการฟังการพูด เปรียบเทียบผู้สอนชาวไทยกับชาวญี่ปุ่น

	ภาพรวม		กลุ่มมีพื้น		กลุ่มไม่มีพื้น		กลุ่มวิชาโท	
	ชาวไทย	ชาวญี่ปุ่น	ชาวไทย	ชาวญี่ปุ่น	ชาวไทย	ชาวญี่ปุ่น	ชาวไทย	ชาวญี่ปุ่น
1. เป็นตัวอย่างที่ดีในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น	4.12	4.95	4.06	4.94	4.19	5.00	4.18	4.88
2. เป็นตัวอย่างที่ดีในการใช้รูปประโยค ส่วนนภาษา	4.46	4.78	4.33	4.67	4.62	4.95	4.53	4.53
3. เป็นตัวอย่างที่ดีในการแสดงหรือใช้กลวิธีการพูดต่างๆ	4.45	4.68	4.33	4.61	4.62	4.81	4.47	4.65
4. เป็นตัวอย่างที่ดีในการแสดงบทบาทสมมติการสนทนา	4.08	4.45	4.08	4.39	4.00	4.62	4.18	4.35
5. เป็นตัวอย่างที่ดีในการปฏิสัมพันธ์กับคนญี่ปุ่น	4.45	4.53	4.33	4.50	4.43	4.52	4.71	4.59
6. เป็นผู้อธิบายไวยากรณ์ ส่วนวนที่ใช้ตามสถานการณ์ต่างๆให้เข้าใจ	4.66	4.14	4.56	4.00	4.90	4.43	4.59	4.06
7. เป็นผู้ให้ข้อมูล ข้อสังเกตความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม	4.45	4.31	4.31	4.17	4.67	4.57	4.47	4.29
8. เป็นผู้เข้าใจระดับความสามารถและลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษา	4.50	4.45	4.42	4.39	4.76	4.62	4.35	4.35
9. เป็นผู้ให้แนวทางในการศึกษาค้นคว้าฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม	4.34	4.23	4.17	4.17	4.48	4.38	4.53	4.18
10. เป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาญี่ปุ่น	4.61	4.77	4.50	4.69	4.81	4.81	4.59	4.88

ดังผลที่แสดงในตาราง 1 จะเห็นได้ว่า โดยรวมผู้เรียนมีความคาดหวังต่ออาจารย์ผู้สอนทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นรายวิชาการฟังการพูดในระดับสูง โดยค่าเฉลี่ยมากกว่า 4 ทุกหัวข้อ เมื่อแยกตามหัวข้อความคาดหวังพบว่าข้อ 10. เป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาญี่ปุ่น ทั้งผู้สอนชาวไทยและผู้สอนชาวญี่ปุ่นต่างได้รับความคาดหวังสูงจากผู้เรียนทุกกลุ่ม หลายหัวข้อพบระดับความคาดหวังต่อผู้สอนชาวไทยและผู้สอนชาวญี่ปุ่นต่างกัน ผู้เรียนคาดหวังต่อผู้สอนชาวไทยในหัวข้อ 6. เป็นผู้อธิบายไวยากรณ์ ส่วนวนที่ใช้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เข้าใจ (4.66) เป็นพิเศษ ในส่วนหัวข้อ 1. เป็นตัวอย่างที่ดีในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น (4.12) และ 4. เป็นตัวอย่างที่ดีในการแสดงบทบาทสมมติการสนทนา (4.08) ค่อนข้างคาดหวังน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับหัวข้ออื่น ๆ

ส่วนความคาดหวังของผู้เรียนที่มีต่อผู้สอนชาวญี่ปุ่น ผู้เรียนมีความคาดหวังในหัวข้อ 1. เป็นตัวอย่างที่ดีในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น (4.95) สูงที่สุด และหัวข้อ 2. เป็นตัวอย่างที่ดีในการใช้รูปประโยค ส่วนวนภาษา (4.78) เป็นลำดับรองลงมา หัวข้อที่มีความคาดหวังน้อยกว่าหัวข้ออื่น ๆ ได้แก่ หัวข้อ 6. เป็นผู้อธิบายไวยากรณ์ ส่วนวนที่ใช้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เข้าใจ (4.14) และหัวข้อ 9. เป็นผู้ให้แนวทางในการศึกษาค้นคว้า ฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม (4.23)

ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับ Tsou and Chen (2017) ที่ผู้เรียนมองว่า ผู้สอนชาวญี่ปุ่นซึ่งเป็นเจ้าของภาษามีจุดเด่นในด้านทักษะการใช้ภาษานั้น ๆ และผู้สอนชาวไทยซึ่งเป็นชาวต่างชาติก็มีข้อดีในแง่มุมมองอื่นเช่นกัน อาจกล่าวได้ว่า หัวข้อที่ผู้เรียนคาดหวังจากผู้สอนชาวญี่ปุ่นสูงเป็นพิเศษจะมีแนวโน้มที่ผู้เรียนคาดหวังจากผู้สอนชาวไทยต่ำกว่า และในทางกลับกัน หัวข้อที่คาดหวังจากผู้สอนชาวไทยมากก็จะพบแนวโน้มที่ระดับความคาดหวังจากผู้สอนชาวญี่ปุ่น

น้อยกว่า ผลการศึกษาในหัวข้อที่ 1. เป็นตัวอย่างที่ดีในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น สอดคล้องกับอักษฎายุทธ (2555) ที่ชี้ว่า ผู้เรียนไม่ได้คาดหวังการเป็นแม่แบบหรือตัวอย่างการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากผู้สอนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยเท่าใดนัก จากผลการศึกษาจะเห็นว่าความคาดหวังอยู่ที่ผู้สอนชาวญี่ปุ่นมากกว่า ตรงกับที่ 櫻井 (2012) และ Saranya · 吉田 (2012) ชี้แนะไว้ประเด็นเดียวกันนี้เช่นกัน ในส่วนหัวข้อ 6. เป็นผู้อธิบายไวยากรณ์ ส่วนวนที่ใช้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เข้าใจ กลุ่มตัวอย่างได้ระบุข้อมูลความคาดหวังที่มีต่อผู้สอนชาวไทยในแบบสอบถามเพิ่มเติมว่า “อธิบายไวยากรณ์ที่มีความใกล้เคียงกัน หรือคำศัพท์ที่มีความใกล้เคียงกันให้เป็นชุด ๆ เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างชัดเจน”(O16_M)⁶ “ชี้แนะแนวทางการใช้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโดยตรง”(O38_K) จากความเห็นดังกล่าว ทำให้ทราบถึงความคาดหวังของผู้เรียนที่มีต่อผู้สอนชาวไทยที่มองว่า ผู้สอนชาวไทยจะเป็นผู้ให้ข้อมูลความรู้และชี้แนะแนวทางแก้ไขแก่ผู้เรียนได้ดี อาจพิจารณาได้ว่าส่วนสำคัญเป็นผลมาจากการที่ผู้สอนชาวไทยมีภาษาแม่เดียวกันกับผู้เรียน มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมร่วมกัน และผ่านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมาแล้วนั่นเอง (阿部 · 横山, 1991; 戸田, 2016)

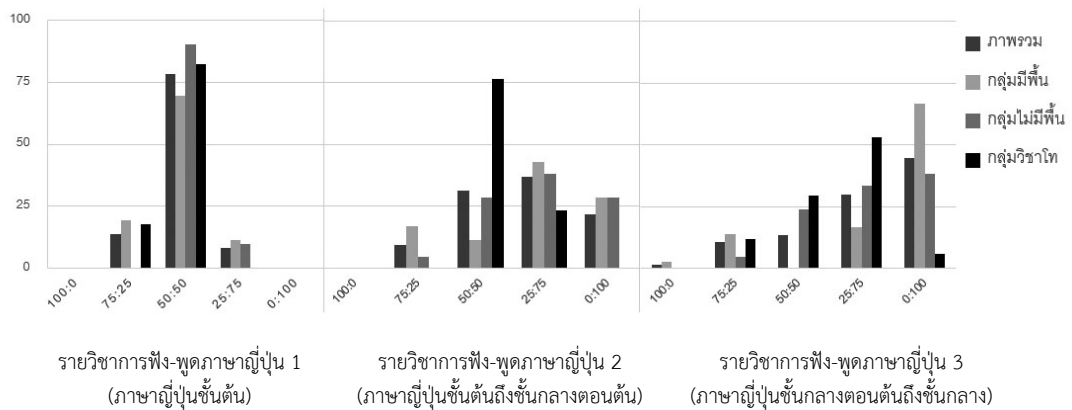
ในแง่ลักษณะการดำเนินการเรียนการสอนที่มุ่งหมาย นับได้ว่าผลการศึกษาความคาดหวังของผู้เรียนสอดคล้องตรงกับความมุ่งหมายของผู้สอนเช่นกัน ดังที่ได้กล่าวในหัวข้อ 3.2 ขณะดำเนินการเรียนการสอนกรณีผู้สอนชาวไทย หลังกิจกรรมฝึกฟังและกิจกรรมต่าง ๆ จะมุ่งเน้นสอบถามความเข้าใจผู้เรียน อธิบายยกตัวอย่างเปรียบเทียบการใช้ส่วนวน โดยใช้ภาษาไทยในการบรรยาย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างถูกต้อง ส่วนผู้สอนชาวญี่ปุ่นใช้ภาษาญี่ปุ่นเท่านั้นตลอดการดำเนิน

⁶ ในการศึกษาดังนี้ ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ M แทนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มไม่มีพื้น K แทนกลุ่มมีพื้น และ F แทนกลุ่มนักศึกษาวิชาโท

กิจกรรม มุ่งเน้นการแสดงตนเป็นตัวอย่าง เป็นเสมือน การแบ่งบทบาทในรายวิชาที่ผู้สอนชาวไทยมีบทบาทเป็น ผู้อธิบาย ผู้ให้ข้อมูล ส่วนผู้สอนชาวญี่ปุ่นมีบทบาทเป็น ตัวอย่างเป็นต้นแบบทางภาษาให้แก่ผู้เรียน การจัดการ เรียนการสอนร่วมกันระหว่างผู้สอนชาวไทยและผู้สอน ชาวญี่ปุ่นอย่างเหมาะสมจึงน่าจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วย เติมเต็มข้อเด่นและข้อด้อยของผู้สอนให้แก่กัน (中村,

ไม่สูงและใกล้เคียงกัน ไม่พบกรณีเลือกสัดส่วนที่เป็นผู้ สอนชาวญี่ปุ่นเท่านั้นหรือผู้สอนชาวไทยเท่านั้น กล่าว ได้ว่า การจัดการเรียนการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาว ไทยและชาวญี่ปุ่นในรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนพึง ประสงค์มากกว่าแบบไม่จัดร่วมกัน

แผนภาพ 1 สัดส่วนอาจารย์ผู้สอนชาวไทยต่อผู้สอนชาวญี่ปุ่นที่ผู้เรียนคิดว่าเหมาะสมในรายวิชาการฟัง-พูด

2013) และช่วยให้นำไปสู่ประสิทธิผลการเรียนรู้ของผู้ เรียนที่ดียิ่งขึ้นได้

4.2 ผลสำรวจความคิดเห็นเรื่องสัดส่วนการสอน ร่วมผู้สอนชาวไทยต่อชาวญี่ปุ่น

ข้อมูลผลสำรวจความคิดเห็นผู้เรียนเกี่ยวกับ สัดส่วนที่เหมาะสมของอาจารย์ผู้สอนชาวไทยและผู้สอน ชาวญี่ปุ่นในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น (แผนภาพ 1) แสดงให้เห็นว่า กรณีรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” ไม่ว่าจะเป็นกรณีกลุ่มตัวอย่างโดยรวมหรือแยกตาม กลุ่มสังกัด อันได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกกลุ่มมีพื้น กลุ่ม ไม่มีพื้น และกลุ่มนักศึกษาวิชาโท ต่างมีแนวโน้มไปใน ทิศทางเดียวกัน สัดส่วนการสอนร่วมผู้สอนชาวไทยต่อ ผู้สอนชาวญี่ปุ่นที่กลุ่มตัวอย่างเลือกมากที่สุด คือสัดส่วน 50:50 กรณีเลือกสัดส่วน 75:25 กับ 25:75 อยู่ในอัตรา

เพื่อให้เห็นผลเปรียบเทียบกับรายวิชาตัวสูงขึ้นไปเป็น รายวิชาตัวถัด ๆ ไป ว่าผู้เรียนยังคงมีความคิดแบบเดิมหรือ ไม่ผู้วิจัยจึงได้สอบถามกรณีรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 2 และ 3 ไปด้วย ผลปรากฏว่ากรณีรายวิชา “การฟัง-พูด ภาษาญี่ปุ่น 2” โดยภาพรวม กลุ่มเป้าหมายเลือกสัดส่วน การสอนโดยผู้สอนชาวไทยต่อชาวญี่ปุ่น 25:75 และ 50:50 มากในอัตราส่วนที่ไม่ต่างกันมากนัก คือร้อยละ 36.99 กับร้อยละ 31.51 ตามลำดับ นักศึกษาเอกกลุ่มมีพื้นและ กลุ่มไม่มีพื้นเลือกสัดส่วน 25:75 มากเป็นอันดับหนึ่งคือ ร้อยละ 42.86 กับร้อยละ 38.10 ตามลำดับ ในขณะที่ นักศึกษากลุ่มวิชาโทยังคงเลือกสัดส่วน 50:50 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.47 ของกลุ่มวิชาโท

สำหรับรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 3” มีการ กระจายตัวของคำตอบ กรณีภาพรวม อัตราเลือกสัดส่วนผู้

สอนชาวไทยต่อผู้สอนชาวญี่ปุ่น 0:100 สูงที่สุด อยู่ที่ร้อยละ 44.59 ของทั้งหมด เมื่อแยกตามกลุ่ม พบว่านักศึกษาเอกกลุ่มมีพื้นเลือกสัดส่วน 0:100 คิดเป็นร้อยละ 66.67 นักศึกษาเอกกลุ่มไม่มีพื้น ร้อยละ 38.10 ส่วนกลุ่มวิชาโทเลือกสัดส่วน 0:100 คิดเป็นร้อยละ 5.88 เท่านั้น และเลือกสัดส่วน 25:75 สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.94

ข้อมูลสำรวจนี้ทำให้ทราบว่าผู้เรียนมองแนวทางการจัดสัดส่วนผู้สอนรายวิชาแตกต่างกันไปตามแต่ละกลุ่มสังกัด และความแตกต่างที่เห็นได้ชัดคือความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกกับนักศึกษาวิชาโท นักศึกษาวิชาเอกแม้จะมองว่ารายวิชาแรกควรมีสัดส่วนผู้สอนแบบ 50:50 แต่รายวิชาตัวต่อ ๆ ไป ควรเพิ่มสัดส่วนอาจารย์ชาวญี่ปุ่นให้มากขึ้น โดยอาจปรับสัดส่วนได้มากหลังผ่านรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” แล้ว แต่กรณีนักศึกษาวิชาโท สัดส่วนการร่วมสอนของอาจารย์ผู้สอนชาวไทยยังคงจำเป็นอยู่แม้จะเป็นการศึกษาวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 2” และรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 3” ก็ตาม สัดส่วนแบบมีเฉพาะอาจารย์ผู้สอนชาวญี่ปุ่นเท่านั้นอยู่ในอัตราต่ำมากเมื่อเทียบกับอีกสองกลุ่ม

เมื่อพิจารณาความเห็นที่กลุ่มตัวอย่างระบุเพิ่มเติม พบว่ามีนักศึกษาวิชาโทระบุความเห็นดังนี้ “ในวิชาความรู้ระดับขั้นต้นเป็นการปูพื้นฐาน ซึ่งจำเป็นต้องเรียนรู้กับผู้สอนชาวไทยเพื่อสร้างความเข้าใจเนื้อหาอย่างถูกต้อง และเรียนรู้กับผู้สอนชาวญี่ปุ่นเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับการฟังและสื่อสารภาษาญี่ปุ่น เมื่อเรียนต่อในระดับกลางขึ้นไปเพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารได้คล่องแคล่วขึ้นจึงควรเพิ่มสัดส่วนการเรียนกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นให้มากขึ้น”(012_F เลือกสัดส่วนผู้สอนรายวิชาตัวที่ 1 2 3 เป็น 50:50 50:50 25:75 ตามลำดับ) ส่วนนักศึกษาวิชาเอกมีความเห็นว่า “ช่วงแรกนักศึกษาที่ใหม่อาจยังไม่ชินกับการฟังและพูดมากนัก เมื่อเวลาผ่านไป 1 เทอมอาจจะมีความคล่องแคล่วมากขึ้นแต่ก็ไม่เข้าใจไปทั้งหมด แต่หลังจากนั้นควรให้เรียนแค่จากคนญี่ปุ่นเพื่อความคุ้นเคยในการ

ฟังสำเนียงคนญี่ปุ่น” (004_K เลือกสัดส่วนผู้สอนรายวิชาตัวที่ 1 2 3 เป็น 50:50 25:75 0:100 ตามลำดับ) และ “ขั้นต้นต้องการการอธิบายที่ละเอียดเพราะยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นมากนัก จึงจำเป็นต้องให้อาจารย์ไทยอธิบายให้กระจ่างก่อนใช้” (028_M เลือกสัดส่วนผู้สอนรายวิชาตัวที่ 3 2 1 เป็น 50:50 0:100 0:100 ตามลำดับ)

อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาทำให้ทราบว่าปัจจัยเรื่องความวิตกกังวลที่มีต่อผู้สอนมีอิทธิพลต่อนักศึกษาวิชาเอกกลุ่มไม่มีพื้นอยู่น้อย มีนักศึกษาวิชาเอกกลุ่มไม่มีพื้นจำนวน 4 คนจากทั้งหมด 21 คน คิดเป็นร้อยละ 19 ที่เลือกสัดส่วนผู้สอนรายวิชาตัวที่ 3 2 1 เป็น 50:50 โดยตลอดไม่เปลี่ยนแปลง และให้ความเห็นว่า “ทำให้ไม่เครียดเกินไป” (052_M) “จะได้ไม่รู้สึกกดดันกับใครคนใดคนหนึ่งมากจนเกินไป” (053_M) “จะได้ฟังและพูดภาษาญี่ปุ่นเต็มๆ ครั้งคาบเรียน และผ่อนคลายมากขึ้นเมื่อใช้ภาษาไทยนะค่ะ” (054_M) ประเด็นความวิตกกังวลที่เห็นได้ชัดนี้ สอดคล้องกับ อมรรัตน์และ เดวิซ (2560) ที่ระบุว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน อาทิ ข้อกังวลที่เกรงว่าจะไม่เข้าใจความหมายของภาษาญี่ปุ่นที่ฟังได้อย่างถูกต้อง ซึ่งนักศึกษาวิชาเอกกลุ่มไม่มีพื้นจะมีสูงกว่ากลุ่มมีพื้น

4.3 ผลสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรมการสอนร่วม

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทุกคนล้วนมีประสบการณ์การศึกษารายวิชา การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่นแบบมีผู้สอนชาวไทยร่วมกับชาวญี่ปุ่นแล้ว ผู้วิจัยจึงได้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับรายละเอียดการสอนในแง่ผู้รับผิดชอบกิจกรรมการเรียนการสอนหลักด้วย โดยสอบถามเป็นระดับความเห็นด้วย 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย และเห็นด้วยน้อยที่สุด แล้วแปลงเป็นระดับตัวเลข 5-1 เลข 5 คือเห็นด้วยมากที่สุด

ผลสำรวจดังในตาราง 2 ชี้ให้เห็นว่า โดยรวมผู้

เรียนมีทัศนคติที่เป็นบวกต่อการสอนร่วมกันระหว่างผู้สอนชาวไทยและผู้สอนชาวญี่ปุ่นในรายวิชาการฟัง-พูดขั้นต้น โดยข้อ 6. คะแนนความพึงพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งแบบภาพรวมและแยกตามสังกัดอยู่ในระดับมาก คือ 4.00 ขึ้นไป โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาวิชาโทที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.76 มีนักศึกษาวิชาโทที่ระบุความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสอนร่วมในรายวิชานี้ว่า “เป็นวิชาที่สร้างแรงผลักดันในการเรียนมากค่ะ” (063_F) นักศึกษารายนี้เป็นนักศึกษาที่ให้คะแนนความคิดเห็นว่าเห็นด้วยมากที่สุดในทุกข้อ อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาเห็นด้วยและรู้สึกพึงพอใจรูปแบบการดำเนินการสอนร่วมที่ได้ปฏิบัติในปีการศึกษา 2561

ในขั้นตอนการเรียนการสอนที่ดำเนินการในปีการศึกษา 2561 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมตินั้น ผู้สอนชาวไทยใช้การให้ฟังตัวอย่างบทสนทนา และให้ผู้เรียนลองแสดงบทบาทสมมติและจึงให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ส่วนการแสดงบทบาทสมมติที่เข้าร่วมกับผู้สอนชาวญี่ปุ่น ทำเฉพาะตอนการอธิบายและยกตัวอย่างเพื่อเตรียมการสอบแสดงบทบาทสมมติช่วงสอบกลางภาคและปลายภาคการศึกษาเท่านั้น แม้จะไม่มีความเห็นจากกลุ่มเป้าหมายระบุในแบบสอบถามเพิ่มเติม แต่เป็นไปได้ว่า เนื่องจากการแสดงบทบาทสมมติการแสดงบทสนทนาคือการปฏิสัมพันธ์ จึงจำเป็นต้องมีทั้งฝ่ายส่งสารและรับสาร ผู้เรียนอาจต้องการตัวอย่างจริงหน้าชั้น

ตาราง 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรายละเอียดการสอนร่วมกันระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น

รายการแบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับรายละเอียดการสอนร่วมกัน	ภาพรวม	กลุ่มมีพื้น	กลุ่มไม่มีพื้น	กลุ่มวิชาโท
1. อาจารย์ชาวไทยเน้นกิจกรรมการฟัง	4.16	4.06	4.38	4.12
2. อาจารย์ชาวไทยเน้นกิจกรรมการฝึกปฏิสัมพันธ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ	4.05	3.86	4.14	4.35
3. อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเน้นกิจกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน	4.26	4.22	4.14	4.47
4. อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเน้นกิจกรรมการปฏิสัมพันธ์กับชาวญี่ปุ่นที่ไม่ใช่ผู้สอน เช่นการสัมภาษณ์ชาวญี่ปุ่น	4.58	4.58	4.43	4.76
5. การจัดสอบปฏิบัติร่วม(การสอบพูดและการสอบสนทนา) ที่มีทั้งอาจารย์ชาวไทยและชาวญี่ปุ่น	4.32	4.22	4.29	4.59
6. ความพึงพอใจโดยรวมที่มีต่อการสอนร่วมของอาจารย์ชาวไทยและญี่ปุ่นในรายวิชาการฟังการพูดตัวที่ 1 ที่ท่านได้ศึกษา	4.51	4.39	4.52	4.76

อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อ 2.เห็นด้วยที่อาจารย์ชาวไทยเน้นกิจกรรมการฝึกปฏิสัมพันธ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของนักศึกษาวิชาเอกกลุ่มมีพื้นคือ 3.86 ซึ่งต่ำกว่าหัวข้ออื่น ๆ เมื่อพิจารณาผลสำรวจในตาราง 1 หัวข้อความคาดหวังของผู้เรียนต่อผู้สอนรายวิชาการฟังการพูด พบว่าความคาดหวังของผู้เรียนที่มีต่อผู้สอนชาวไทยว่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีในการแสดงบทบาทสมมติการสนทนา ก็มีคะแนนอยู่ในระดับต่ำกว่าที่คาดหวังจากผู้สอนชาวญี่ปุ่นเช่นกัน

เรียนให้มากขึ้น ไม่ว่าจะในรูปแบบอาจารย์ผู้สอนชาวญี่ปุ่นกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นหรือแม้แต่ผู้สอนชาวไทยกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นสนทนากันก็ตาม

4.4 ความคาดหวังต่อตนเองในอนาคตเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น

เพื่อให้ทราบความคาดหวังของผู้เรียนว่าในอนาคตผู้เรียนต้องการจะพัฒนาตนเองไปจนถึงจุดใด ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงได้สำรวจความคาดหวัง

ต่อตนเองในอนาคตเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น โดย
ระบุตัวเลือกไว้ 4 ตัวเลือกและหากกลุ่มตัวอย่างมีความ
คาดหวังที่ต่างออกไป สามารถระบุเพิ่มในช่องอื่น ๆ นอก
เหนือจากตัวเลือกที่กำหนดได้

ญี่ปุ่นสื่อสารได้เหมือนกับคนญี่ปุ่นแท้ๆ กับ 3.ความคาด
หวังที่จะสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้คล่องแคล่ว ใน
ระดับที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานและการใช้ชีวิต อยู่
ในระดับสูง อย่างไรก็ตาม หากเปรียบเทียบกลุ่มนักศึกษา

ตาราง 3 ความคาดหวังต่อตนเองในอนาคตเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น(%)

แบบสำรวจความคาดหวังต่อตนเองในอนาคตเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น	ภาพรวม	กลุ่มมีพื้น	กลุ่มไม่มีพื้น	กลุ่มวิชาโท
1. สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้เหมือนกันคนญี่ปุ่นแท้ๆ	37.84%	44.44%	33.33%	29.41%
2. สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้ยอดเยี่ยม โดยไม่จำเป็นต้องเหมือนกับคนญี่ปุ่น	24.32%	13.89%	28.57%	41.18%
3. สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้คล่องแคล่ว ในระดับที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานและการใช้ชีวิต	36.49%	41.67%	38.10%	23.53%
4. สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้ดี อาจมีบ้างที่ใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นๆ ช่วยเพื่อให้การสื่อสารราบรื่น	1.35%	0.00%	0.00%	5.88%

ผลสำรวจดังตาราง 3 ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความมุ่งหวังที่จะสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้ในระดับสูง โดยไม่ต้องพึ่งพาการใช้ภาษาอื่น ดังจะเห็นได้จากจำนวนผู้เรียนที่เลือกข้อ 4. สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้ดี อาจมีบ้างที่ใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ ช่วยเพื่อให้การสื่อสารราบรื่น คิดเป็นร้อยละ 1.35 จากทั้งหมดเท่านั้น และผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาวิชาเอกไม่มีผู้ใดเลือกข้อ 4 และนอกจากนี้ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่กลุ่มสังกัดต่างกันมีแนวโน้มที่จะมีความคาดหวังต่อตนเองในอนาคตเกี่ยวกับการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในสัดส่วนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาวิชาโทมีแนวโน้มความคาดหวังต่างจากกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกอย่างเห็นได้ชัด โดยกลุ่มนักศึกษาวิชาโทเลือก 2.ความคาดหวังที่จะสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นสื่อสารได้ยอดเยี่ยม โดยไม่จำเป็นต้องเหมือนกับคนญี่ปุ่นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.18 ของกลุ่มนักศึกษาวิชาโททั้งหมดรวมกัน ส่วนนักศึกษาวิชาเอกทั้งกลุ่มมีพื้นและกลุ่มไม่มีพื้น มีสัดส่วนเลือกตอบ 1.ความคาดหวังที่จะสามารถใช้ภาษา

วิชาเอกด้วยกันแล้ว พบว่ากลุ่มมีพื้นมีความคาดหวังที่จะสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นได้เหมือนคนญี่ปุ่นสูงกว่ากลุ่มไม่มีพื้น

การที่กลุ่มนักศึกษาวิชาโทเลือกข้อ 2. มากที่สุดสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ที่เรียนเป็นวิชาโทส่วนใหญ่คาดหวังต่อตนเองในอนาคตเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแตกต่างจากผู้ที่เป็นวิชาเอก และเมื่อพิจารณาผลนี้ร่วมกันกับผลสำรวจหัวข้อ 4.2 เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับสัดส่วนผู้สอนในรายวิชา ที่พบว่านักศึกษาวิชาโทมีความต้องการเรียนในรูปแบบสัดส่วนผู้สอนชาวญี่ปุ่นน้อยกว่ากลุ่มสังกัดอื่น ๆ ทำให้อาจพิจารณาได้ว่า ความคาดหวังของผู้เรียนที่มีต่อตนเองในอนาคตนี้ สัมพันธ์กับความคิดเห็นเรื่องการจัดการเรียนการสอนรายวิชาแบบสอนร่วมในทางใดทางหนึ่งด้วยเช่นกัน นั่นคือ หากนักศึกษาวิชาโทต้องการที่จะเรียนภาษาญี่ปุ่นเพียงเพื่อใช้เป็น “เครื่องมือ” สื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์เท่านั้น ไม่ได้ต้องการที่จะเรียนรู้ตัวภาษาเป็น “เป้าหมาย” เพื่อความเป็นเลิศทางภาษาตามแบบฉบับของเจ้าของภาษา ก็อาจทำให้

ความรู้สึกจำเป็นที่จะต้องเรียนกับเจ้าของภาษานี้น้อยกว่ากลุ่มนักศึกษาวิชาเอกก็เป็นได้

5. บทสรุป

ผลการศึกษาค้นคว้าผู้เรียนในประเด็นต่าง ๆ กล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

1) ประเด็นความคาดหวังที่มีต่อผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่นในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น โดยรวมกลุ่มผู้เรียนมีแนวโน้มความคาดหวังไปในทิศทางเดียวกัน และมีความคาดหวังต่อทั้งผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่นในระดับสูง โดยคาดหวังผู้สอนชาวไทยในแง่การเป็นผู้ให้ข้อมูล ความรู้ คำอธิบาย และคาดหวังเรื่องการออกเสียงจากผู้สอนชาวญี่ปุ่นมาก

2) ประเด็นทัศนคติที่มีต่อสัดส่วนการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็ผลโดยรวมหรือแยกตามกลุ่มสังกัดต่างมีแนวโน้มทางเดียวกัน คือ ผู้เรียนมองว่า สัดส่วนผู้สอนแบบ 50:50 เป็นสัดส่วนที่เหมาะสมสำหรับรายวิชา “การฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น 1” ซึ่งเป็นตัวเริ่มต้น แต่เมื่อเป็นรายวิชาตัวสูงขึ้น กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกมองว่าควรปรับเปลี่ยนสัดส่วนผู้สอนชาวญี่ปุ่นให้มากขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งสอนโดยผู้สอนชาวญี่ปุ่นทั้งหมด ในขณะที่นักศึกษาวิชาโทมีความเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนชาวไทยยังคงจำเป็นในรายวิชาอยู่โดยตลอด ประเด็นนี้อาจพิจารณาร่วมกับเรื่องความคาดหวังในอนาคตของผู้เรียนได้ว่า ส่วนหนึ่งมาจากการที่นักศึกษาวิชาโทไม่ได้มุ่งหมายจะสื่อสารให้ได้ในแบบเจ้าของภาษา แต่ประสงค์สื่อสารเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของงานเท่านั้น จึงต้องการผู้อธิบายการใช้ภาษาให้เข้าใจเป็นสำคัญ ทำให้ผลแตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาวิชาเอก

3) ประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการสอนร่วม โดยรวมพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจกับรูปแบบที่ตนเคยได้ศึกษา มีเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมการ

แสดงบทบาทสมมติที่ผู้สอนชาวไทยเป็นผู้รับผิดชอบที่ระดับความเห็นด้วยน้อยกว่าหัวข้ออื่น การปรับแนวทางการกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติให้ผู้สอนชาวไทยสอนร่วมกับผู้สอนชาวญี่ปุ่น หรือผู้สอนชาวญี่ปุ่นรับผิดชอบ น่าจะเป็นแนวทางที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

6. ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาจากกล่าวได้ว่า รูปแบบการสอนร่วมระหว่างผู้สอนชาวไทยและชาวญี่ปุ่นเป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่เหมาะกับผู้เรียนการฟัง การพูด การสนทนาภาษาญี่ปุ่นโดยเฉพาะผู้เรียนชั้นต้น สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้เรียน ในบางกรณีอาจสามารถช่วยลดทอนระดับความวิตกกังวลของผู้เรียนในการเรียนการสื่อสารกับผู้สอนชาวญี่ปุ่นได้ โดยเฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลสูงด้วยแล้ว นอกจากนี้ ผู้สอนควรตระหนักอยู่เสมอว่าผู้เรียนนั้นมีความแตกต่างกัน การเลือกแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้และดึงศักยภาพผู้เรียนให้ออกมานั้นถือเป็นบทบาทหน้าที่สำคัญของผู้สอน ผู้เรียนเองก็มีไ้แต่เป็นฝ่ายรอรับ แต่ต้องตระหนักในข้อต่าง ข้อดี ข้อเด่นของผู้สอนและเลือกเรียนรู้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งตั้งมั่นพัฒนาตนไปจนถึงเป้าหมายปลายทางในการเรียนด้วย

งานวิจัยนี้มีข้อจำกัดหลายอย่าง อาทิ การไม่ได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ และหากสามารถเพิ่มเติมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกน่าจะช่วยให้การวิเคราะห์ผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังมีประเด็นที่นำศึกษาเพิ่มเติม ด้านที่เกี่ยวข้องกับผู้สอนและการสอนร่วม ได้แก่ ประเด็นรายละเอียดความร่วมมือในการสอนร่วมรายวิชา ปัญหาและอุปสรรคในการสอนร่วม ด้านที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน เช่น ประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถของผู้เรียนกับระดับความคาดหวังและทัศนคติ เพื่อพัฒนาและต่อยอดงานวิจัยต่อไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] ยุพกา พุกขิมา. (2562). ทักษะคิดของผู้เรียนต่อการบรรยายด้วยภาษาญี่ปุ่นของผู้สอนชาวไทยในรายวิชาการอ่านภาษาญี่ปุ่นขั้นสูง. *jsn Journal*, 9(1), 25-48.
- [2] อมรรัตน์ มะโนบาล และ เตรีช เสวตไอยาราม. (2560). การศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้นที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน. *jsn Journal*, 7 (1), 33-50.
- [3] อัมภฎยุทธ ชูศรี. (2555). การใช้ภาษาญี่ปุ่นในการบรรยายโดยผู้สอนชาวไทย กรณีศึกษาการสอนวิชาเนื้อหาระดับกลาง สูง ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 『国際交流基金バンコク日本文化センター 日本語教育紀要』. 9, 139-144.
- [4] Cook, L. (2004). *Co-Teaching: Principles, Practices, and Pragmatics*. New Mexico Public Education Department Quarterly Special Education Meeting, New Mexico Public Education Department.
- [5] Cook, L., & Friend, M. (1995). Co-teaching: Guidelines for creating effective practices. *Teaching Exceptional Children*, 28, 1-16.
- [6] Shih Yun Tsou, and Ying Ling Chen. (2017). EFL College Students' Perceptions toward Native and Non-Native English Speaking Teachers. *American Journal of Educational Research*, 5(12), 1182-1190.
- [7] 阿部洋子・横山紀子. (1991). 「海外日本語教師長期研修の課題—外国人日本語教師の利点を生かした教授法を求めて—」 『日本語国際センター紀要』 1,53-74. 国際交流基金日本語国際センター.
- [8] 池谷清美・Kanokwan Laohaburanakit KATAGIRI・片桐準二 (2012). 「タイ国高等教育機関におけるタイ人教師と日本人教師の協働観の比較— PAC 分析からの考察—」 『国際交流基金バンコク日本文化センター日本語教育紀要』 9, 29-38. 国際交流基金 バンコク日本文化センター .
- [9] 国際交流基金. (2016). 『2015年度海外日本語教育機関調査』 Retrieved August 1, 2019, from https://www.jpff.go.jp/j/project/japanese/survey/result/dl/survey_2015/all.pdf
- [10] 櫻井勇介. (2012). 「母語話者教員と非母語話者教員に対する学習者の「よい教師」像—エジプト人日本語学習者の場合—」 『日本語-日本学研究』 2, 17-32. 東京外国語大学国際日本研究センター.
- [11] Saranya Kongjit・吉田直子. (2012). 「チーム・ティーチングにおけるネイティブ教師とノンネイティブ教師の役割分担—チェンマイ大学初級日本語クラスのタイ人学習者の期待—」 『国際交流基金バンコク日本文化センター日本語教育紀要』 9, 129-137.
- [12] 戸田淑子. (2016). 「チームワークで乗り越えろ—海外で教育効果を発揮するチームワーカー—」 五味政信・石黒圭 (編) 『心ときめくオキテ破りの日本語教授法』, 28-47. くろしお出版.
- [13] 中村則子. (2013). 「非母語話者教師と母語話者教師の発音指導—ベトナムにおけるアンケート調査の結果から—」 『東京外国語大学留学生日本語教育センター論集』 39, 113-124.

- [14] 中山英治・門脇 薫・高橋雅子. (2015). 「日本語非母語話者教師と母語話者教師による教師間協働の実態調査報告」 『いわき明星大学人文学部研究紀要』 28, 19-34.
-

หน่วยงานผู้แต่ง: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Affiliation: Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

Corresponding email: 1) poranee.p@arts.tu.ac.th

2) yamamoto.y@arts.tu.ac.th